

[Langkilde.]

bortfalder, ligesom det er klart, at den rigoristiske praksis, som har eksisteret på dette område, vil blive lempet. Men dels er det vel meningen, at det princip, hvorefter vederlag ikke kan ydes for arbejde for staten, som kan hævdes at være et led i den pågældendes arbejde i hovedstillingen, vil blive hævdet med meget større strenghed. Når det tilstræbes at yde tjenestemanden et vederlag, som, hvor sammenligning overhovedet er mulig, tilsigter at give ham lønningmæssige vilkår på linje med dem, som findes uden for statens tjeneste, må det normalt være et vederlag, som ikke skal suppleres med honorarer og sportler. Den oversigt, som tjenestemandskommissionens betænkning giver over bibeskæftigelser for tjenestemænd og vederlagene herfor, er egnet til at understrege betydningen af, at man kommer væk fra det system. Der findes i kommissionsbetænkningen en oversigt over ca. 250 nævn, råd og udvalg, hvilket nok må siges at understrege nødvendigheden af, at vi går i gang med dette problem.

Når hr. Ivar Nørgaard imidlertid i sin tale hævder, at det skulle være udelukket at klare problemet samtidig med overgangen til det nye lønsystem som anført i betænkningen side 29, mener jeg, at han ud fra den førnævnte pressemeddelelse, hvor der står noget om indførelsen af det nye system og de lønforhøjelser, som fordeles på tiden 1. juli 1969, 1. april og 1. oktober 1970, må være klar over, at der netop derved gives en tidsfrist til en gennemgang af honorarerne. Det er vel helt oplagt, at det bliver lønningrådets opgave meget hurtigt at tage fat på at gennemgå samtlige disse honorarområder, men jeg tror ikke, at det problem om stillingsbeskrivelse, stillingsvurdering, som hr. Ivar Nørgaard var inde på i sin tale, er afgørende for, om vi kan få løst denne opgave. Det havde selvfølgelig været ønskeligt, om vi havde været længere fremme på dette område, men vi må vel sige, at man er startet for sent på det; man startede lige på det i slutningen af hr. Ivar Nørgaards ministerperiode, og vi må i dag erkende, at det ikke har været muligt at skabe et tilstrækkelig eksakt grundlag for en sådan stillingsvurdering. Derfor må vi arbejde på det foreliggende grundlag. Regeringen har ikke — det er jeg helt overbevist

om — opgivet ønsket om at komme videre ad denne vej, og det er efter min mening også i høj grad muligt at arbejde med honorarproblemerne på det foreliggende grundlag.

Helt bortset fra honorarproblemet for de tjenestemænd, som er knyttet til sådanne råd, kunne man vel tillade sig som en sidebemærkning at ønske en gennemgang af disse råd med henblik på at undersøge, hvor mange af dem der eventuelt er ophørt med at have betydning overhovedet, uden at andre end medlemmerne, som jo ikke siger det til andre, har opdaget det. Det er, som om vi har etableret os med et vældigt kollegiestyre i Danmark gennem alle disse råd og nævn, og det var vel egentlig ikke meningen, da vi forlod kollegiestyret i 1848, at vi skulle vende tilbage til det.

Jeg vil gerne sige et par ord om forhandlingsretsreglerne; det er jo en følge af det nye system om aftaler vedrørende lønforhold o. lign., at disse regler undergår en vis forandring. Jeg vil gerne her nævne samarbejdsudvalgene, selv om de ikke direkte er omhandlet i lovforslaget. Reglementet af 1949 om samarbejdsudvalg blev en tom skal. Det er imidlertid det konservative folkepartis opfattelse, at der må gøres noget effektivt for at skabe trivsel også på statens arbejdspladser, og vi er derfor glade for, at lønning- og pensionsministeren efter opfordring fra centralorganisationerne har nedsat et udvalg til at undersøge mulighederne for at skabe nyt liv i samarbejdsudvalgstanken. Det, der efter vor opfattelse er behov for på statens arbejdspladser, er i første omgang en bedre underretning og oplysning for personalet. Der har været alt for meget hemmelighedskræmmeri i forhold til personalet. Vi har indført offentlighedsprincippet i forhold til borgerne, men der hersker fortsat mange steder et tys-tys princip i forhold til tjenestemændene vedrørende deres egen arbejdsplads' problemer. Retten til at blive hørt om arbejdspladsens problemer kan man ikke fortsat formene tjenestemændene. En legaliseret medbestemmelsesret er næppe på nuværende tidspunkt noget meget varmt ønske fra tjenestemændenes side; de ved, at blot de kan blive hørt om problemerne, får de også indflydelse på deres løsning. Jeg vil meget bede lønning- og pensionsministeren om at søge dette